

Lásko, mně ubývá sil

Pavel Bobek

1. Já sám pozdě večer jsem do sálu vešel,
sedl za stůl a uslyšel smích,
krásná se zdála a na mne se smála,
já se zeptal, jak říkat jí smím,
jestli chceš, tak mi tykej a jak chceš mi říkej,
máš-li touhu, tak líbat mě smíš,
a bílá jak svíce už neřekla více,
já se díval, jak sedá si blíž.

2. Pak jsem ho spatřil, on k silákům patřil,
a vzápětí zamířil k nám,
já cítil, jak blednu a dech můj se krátí,
já malý byl a byl jsem sám,
to, co potom se stalo, mě úplně vzalo,
měl začít a právě mě zbit,
však zničil mé plány, řek' namísto rány
slov pár, dodnes slyším je znít.

R: Řekl jí: "Lásko, mně ubývá sil,
já říkal si dávno, že bídým jsem byl,
já cítil se králem, teď chudák jsem málem
a v mlhách se ztrácí můj cíl,"
řekl jí: "Lásko, mně ubývá sil."

3. Dál vím, že zmizel jak spadané listí,
ale jeho stín nezmizel s ním,
my dál tu hru hráli a ve dveřích stáli,
i tam s námi stál ten stín,
byla krásná jak nebe, já slyšel sám sebe,
jak si říkám, že nepůjdu dál,
teď nevím nic o ní, jen hlavou se honí
těch slov pár a stín, co tam stál.

R: